

פרשת וישלח

וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו.

פירוש רש"י שהיו מלאכים ממש. וצריך להבין למה שלח דוקא מלאכים ממש ולא שלוחי בשר ודם.

ויש לפרש, דיש שני פירושים על הפסוק כי לא יראני האדם וחי. חדא הוא שאי אפשר לראות פני השכינה ולחיות, אלא ימות מיד. משל לעגל כשרואה את אמה מיד רץ אחריה, כך הנשמה, כשרואה את השכינה מיד פורחת מן הגוף ורץ אחר השכינה. ועוד טעם יש בה, שהוא לשון ציווי, שלא יראני האדם וחי. פירוש שלא ידמו את עצמכם כמלאכי השרת שרואים פני השכינה וחים לעולם, שיש להם מעלה יתירה עליכם.

ולכאורה כל זה תלוי במחלוקת תנאים אי אמרינן גדולים צדיקים יותר ממלאכי השרת או לא. דאי אמרינן שמלאכים גדולים יותר מצדיקים א"כ אסור לצדיק להציץ בשכינה כמו שאמרנו. אבל אם צדיקים גדולים יותר, א"כ מותר לצדיק להציץ בשכינה.

והנה, איתא במדרש שני טעמים למה כהו עיניו של יצחק. חדא משום שהציץ בשכינה בשעת העקידה וצריך למות, וסומא חשוב כמת. או כדי שיבא יעקב ויטול את הברכות.

והשתא י"ל דלכך שלח יעקב מלאכים ממש, כי מי גדול יותר השליח או המשלח, הוי אומר שהמשלח גדול יותר. ויעקב היה מראה ע"י זה לעשו שצדיק עדיף ממלאך, ובעצם מותר לראות פני השכינה. א"כ למה כהו עיניו של יצחק, הא מוכרח שאינו בשביל שראה פני השכינה, שמותר לראות אם צדיק עדיף ממלאך. אלא ע"כ צריך לומר כטעם השני כדי שיבא יעקב ויטול את הברכות. ואמר יעקב לעשו אין לך לשנא אותי על שלקחתי הברכות, כי מן הדין מגיעים לי. ועל זה השיב לו עשו, אחי, יהי לך אשר לך והודה על הברכות מכח טענה זאת.

(חנוכת התורה)